

Arrest

nr. 299 041 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. LUZEYEMO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 december 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 4 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52. §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2022 werd ingediend door:

Naam. M.(...) M.(...)

Voorna(a)m(en): T.(...)

Nationaliteit: Congolese

Geboortedatum. (...)

Geboorteplaats: (...)

RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.12.2022 gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde L.(...) M.(...) H.(...) W.(...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3', van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt "

Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Attesten afgeleverd door 'Solidaris Brabant' waaruit blijkt dat de Belg sinds 05.12.1995*

arbeidsongeschikt is + de bijhorende uitkering voor de période van 01.01.2022 tot en met 30.06.2022

en van 01.09.2022 tot en met 31.01.2023 waaruit blijkt dat de meest recente uitkering 1336,93 euro bedraagt

- Overzicht beleggingen en effecten bij 'Belfius' dd 24.01.2023*

- Spaanse documenten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene een eigendom in Spanje heeft*

Er dient vastgesteld te worden dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een gemiddeld maandelijks inkomen van 1336,93 euro is met ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Verder legde betrokkene Spaanse documenten voor waaruit zou moeten blijken dat betrokkene een eigendom heeft in Spanje. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de Spaanse documenten niet vertaald zijn (door een beëindigd vertaler) waardoor wij geen kennis kunnen nemen van de inhoud van deze documenten. Bovendien werd er niets (vertaald) voorgelegd waaruit zou blijken dat de referentiepersoon uit deze eigendom inkomsten zou verwerven. Er ligt een bankcheque voor van 122.000 euro, maar van wie voor wie is niet duidelijk. Er zit ook nog een ticketje bij van een betaling via bancontact twv 3000 euro en wellicht een overschrijvingsbewijs van A.(...) M.(...) S.(...) naar G.(...) H.(...) S.(...), maar de link met de referentiepersoon kan niet gelegd worden. Bestaansmiddelen op basis van de vermoedelijke eigendom in Spanje kunnen aldus niet worden vastgesteld.

Ook de beleggingen en effecten kunnen niet mee in overweging genomen worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen daar er enerzijds nergens blijkt dat betrokkene hier regelmatig en stabiel inkomsten uit verwerft, noch ter waarde van hoeveel. Een spaarbedrag kan niet in aanmerking worden genomen om te kunnen bewijzen dat een referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, tenzij het spaarbedrag een interest zou opbrengen dat als stabiel en regelmatig zou kunnen worden beschouwd. In het overzicht staat wel hoeveel procent betrokkene al gewonnen of verloren heeft sinds de aankoop van zijn beleggingen, er staat echter niet bij hoeveel dat in nominale waarde is, noch hoeveel per jaar, noch of de referentiepersoon op regelmatige basis over die nominale meerwaarde kan beschikken. Gezien het belegde bedrag, kan bezwaarlijk gesteld worden, zelfs indien daar jaarlijks interest zou worden op uitbetaald (wat onwaarschijnlijk is) dit per jaar zo veel opbrengt dat het echt een belangrijke aanvulling op de bestaansmiddelen vormt. Voor zover het

de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, dient te worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden. Bovendien gaat de referentiepersoon, indien dit de bedoeling is, verliezen op zijn beleggingen indien hij ze vroeger dan de voorziene aflooptijd verkoopt. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat, alsook de aard (of herkomst) te kunnen onderscheiden. Het is daarbij zeker met de bedoeling dat de referentiepersoon zijn hele hebben en houden toelicht, enkel dat kan vastgesteld worden dat er minimale bestaansmiddelen, met een regelmatig en stabiel karakter, ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, ter beschikking zijn. Dit is in casu met het geval.

Verder legt betrokkene loonfiches van zichzelf voor. Deze kunnen echter met in overweging worden genomen, het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden (Grondwettelijk Hof : arrest nr 149/2019 van 24 oktober 2019)

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter dd. 19.12.2022 uitdrukkelijk werd vermeld dat voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. 'Betrokkene bleef ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl hij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt enkel uit de verklaring van de advocaat van betrokkene dd. 13.02.2023 dat betrokkene geen hypotheek meer hoeft te betalen. Echter, zonder objectief verifieerbare bewijsstukken kan deze verklaring niet met de echtheid worden afgetoetst en kan het gesolliciteerde karakter niet worden uitgesloten. Voor zover de eigendomsakte van de Spaanse vakantiewoning werd voorgelegd om aan te tonen dat de levensstandaard van mijnheer en mevrouw wel degelijk voldoende is, dient opgemerkt te worden dat we ook hier niet weten of de vakantiewoning nog moet afbetaald worden of niet. We weten bovendien niet welke onderhoudskosten (syndic, keyholder, nutsvoorzieningen, ...) nog verbonden zijn aan de vakantiewoning en of de referentiepersoon dit wel degelijk daadwerkelijk kan dragen. Het is niet omdat mensen een vakantiewoning aankopen dat ze zich dat objectief gezien, kunnen permitteren. Dit kan niet zo maar worden verondersteld. Bovendien moet worden vastgesteld dat het huidige leefloon voor een persoon met gezinslast 1640.83 € bedraagt en het inkomen van de referentiepersoon dus ook onder dat bedrag ligt. Dit terwijl in artikel 42, §1 net is opgenomen dat de eigen behoeften van de Unieburger en zijn gezinsleden in kaart moeten worden gebracht om na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Als het gemiddeld inkomen onder het leefloon zit, is het risico zeer reëel dat men reeds heden beroep moet doen op aanvullend leefloon of dat in de toekomst heel eenvoudig kan aanvragen en bekomen. Van alle andere vaste en variabele kosten werden geen bewijsstukken neergelegd. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 40ter van de wet van 15 12 1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen toestaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter of art 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être ainsi résumée :

‘(...)’

Considérant que suivant l'article 40ter :

§ 1er. Les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, d'un Belge qui a exercé son droit à la libre circulation, conformément au Traité sur l'Union européenne et au Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, sont soumis aux mêmes dispositions que les membres de la famille d'un citoyen de l'Union.

§ 2. Les membres de la famille suivants d'un Belge qui n'a pas fait usage de son droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, conformément au Traité sur l'Union européenne et au Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, sont soumis aux dispositions du présent chapitre :

1° les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, pour autant qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial;

Les membres de la famille visés à l'alinéa 1er, 1°, doivent apporter la preuve que le Belge :

1° dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale et tel qu'indexé selon l'article 15 de ladite loi. Pour l'évaluation des moyens de subsistance, il est tenu compte de leur nature et de leur régularité. Par contre, il n'est pas tenu compte des moyens provenant du revenu d'intégration sociale, de l'aide sociale financière, des allocations familiales de base et suppléments, des allocations d'insertion professionnelle et de l'allocation de transition. Il n'est tenu compte de l'allocation de chômage que si le Belge prouve qu'il cherche activement du travail.

Cette condition n'est pas d'application si le Belge se fait accompagner ou rejoindre uniquement par les membres de sa famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 3°, qui sont mineurs d'âge.

2° dispose d'un logement suffisant lui permettant d'héberger le ou les membres de sa famille qui l'accompagnent ou le rejoignent et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont le Belge apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

3° dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille.

Considérant que pour la partie adverse,

‘(...)’

Que dans ce cas, les conditions de l'article 40ter ne sont pas réunies ;

Alors que Madame M.(...) conteste le caractère fondé de la motivation de la décision attaquée;

Que suite à une mauvaise compréhension, toute la situation financière du couple n'a pas été prise en considération ;

Qu'en effet pour rappel, la demande de séjour était accompagnée d'une note explicative établie par le conseil de la requérante ainsi que des preuves quant aux moyens de subsistance suffisants;

Qu'on peut à juste titre considérer que cette note ainsi que les pièces n'ont pas fait l'objet d'une analyse correcte de la partie adverse avant de prendre sa décision contestée ;

Que certes en apparence les moyens de subsistance ne semblent pas au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale et tel qu'indexé selon l'article 15 de ladite loi;

Que toutefois en l'espèce, il n'est pas établi que la partie adverse a tenu compte de tous les moyens du couple de sorte qu'il y a mauvaise interprétation de l'article 40 ter (voir ci-dessous);

Alors que le principe de Bonne Administration repose, notamment, sur le principe selon lequel l'autorité administrative doit préparer avec soin ses décisions ;

Que ce principe requiert de l'Administration qu'elle ne prenne de décision qu'en pleine connaissance de cause, après avoir recueilli soigneusement toutes les informations et précautions nécessaires ;

Que le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle analyse les circonstances de la cause et de veiller à ce que toutes les données utiles fournies soient objectivement appréciées afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause;

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ;

Que la requérante rappelle une disposition importante de la loi du 15/12/1980 : l'article 42, § 1, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 :

« S'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, § 4, alinéa 2 et 40ter, § 2, alinéa 2, 1°, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs

publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant ».

Qu'en effet, si l'époux regroupant perçoit une indemnité pour handicapé de 15 681 euros / an (voir fiche 281.12 revenus 2022), le couple n'a ni charge fixe importante, ni enfant ;

Que l'époux belge regroupant est propriétaire du logement familial à ASSE qu'il a acquis en totalité par ses propres moyens;

Que dans ces conditions, il lui reste assez de moyens pour vivre puisqu'il peut consacrer la totalité de son indemnité mensuelle à ses faibles besoins quotidiens du couple ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse ne fait pas application correcte des dispositions de l'article 42, § 1, alinéa 2 alors que la loi l'y invite ;

Attendu que l'objectif final des exigences de la loi est d'éviter que la personne visée ne devienne une charge pour les pouvoirs publics ;

Qu'en l'espèce, cet objectif est rencontré au regard des moyens réels et la situation financière du conjoint belge est stable grâce à la combinaison de tous ses moyens de subsistance ;

Qu'il ressort des éléments de la cause qu'une erreur s'est glissée dans l'appréciation de la situation personnelle du conjoint;

Que pour ne pas les prendre en considération, la partie adverse donne une interprétation erronée des revenus réels du couple ;

Que ces revenus sont par ailleurs de loin suffisants pour un couple sans enfant de sorte que la requérante ne peut nullement constituer une charge pour les publics;

Considérant qu'en outre la partie adverse ne considère pas à sa juste valeur les biens immobiliers que l'époux a acquis en Belgique et en Espagne (en 2021);

Alors que malgré la faiblesse supposée de ses indemnités pour incapacité, l'époux de la requérante a acquis deux biens immobiliers en Belgique et Espagne grâce à ses économies sans recourir à un crédit quelconque ;

Que l'appartement acheté en Espagne est acquis en 2021 et a coûté +/- 100 000 euros ;

Qu'il se réserve le droit de produire les attestations notariales de toutes les acquisitions;

Qu'en outre à titre subsidiaire, l'époux dispose d'un compte bancaire en Espagne avec un solde positif de 6 137,65 euros (voir la fiche des Renseignements financiers reçus de l'étranger par le SPF Finances);

Que dans ces conditions, on peut justement considérer que les exigences de la loi sont rencontrées quant aux moyens de subsistance ;"

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een fiche 281.12 betreffende de inkomsten van de referentiepersoon in 2022 en een informatiefiche van de FOD Financiën betreffende een Spaanse bankrekening met een saldo van 6137,65 euro (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 december 2022, nr. 255.148).

2.3. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

De familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, zijn de volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)"

2.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 19 december 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot. Verzoekster legde bij die gelegenheid een kopie van haar Congolees paspoort, haar huwelijksakte en de aankoopakte van een appartement te Zellik (2018) neer. Bij die gelegenheid werd verzoekster gevraagd om *"binnen de drie maanden, dus ten laatste op 19-03-2023, de volgende documenten over te leggen: Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (*), Bewijs ziektekostenverzekering"*. Hierbij wordt uitdrukkelijk het volgende vermeld: *"(*) Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden"*. Verzoekster legde betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon documenten neer van Solidaris waaruit blijkt dat deze sedert 5 december 1995 een uitkering ontvangt wegens arbeidsongeschiktheid (laatst vermelde bedrag 1.362,15 euro) en een getuigschrift van Solidaris betreffende de ziekteverzekering in hoofde van verzoekster. Tevens legde zij een (in het Spaans opgestelde) aankoopakte van een appartement in Torrevieja (Spanje) (2021) neer, een overzicht van Belfius betreffende beleggingen ten belope van 43.951 euro van de referentiepersoon en een schrijven van verzoeksters advocaat van 13 februari 2023 waarin de neergelegde documenten worden overlopen en gewezen wordt op het gegeven dat de referentiepersoon eigenaar is van de woning die afbetaald is waardoor er geen kosten voor huisvesting zijn en waarin wordt gesteld dat *"vaste lasten laag zijn"*.

2.6. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast *"dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een gemiddeld maandelijks inkomen van 1336,93 euro is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15 12 1980"*.

Betreffende de Spaanse aankoopakte wordt het volgende overwogen: *"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de Spaanse documenten niet vertaald zijn (door een beëindigd vertaler) waardoor wij geen kennis kunnen nemen van de inhoud van deze documenten. Bovendien werd er niets (vertaald) voorgelegd waaruit zou blijken dat de referentiepersoon uit deze eigendom inkomsten zou verwerven. Er ligt een bankcheque voor van 122.000 euro, maar van wie voor wie is niet duidelijk. Er zit ook nog een ticketje bij van een betaling via bancontact twv 3000 euro en wellicht een overschrijvingsbewijs van A.(...) M.(...)"*

S.(...) naar G.(...) H.(...) S.(...), maar de link met de referentiepersoon kan niet gelegd worden Bestaansmiddelen op basis van de vermoedelijke eigendom in Spanje kunnen aldus niet worden vastgesteld”.

Aangaande de documenten van Belfius inzake de beleggingen wordt gesteld dat deze “niet mee in overweging genomen (kunnen) worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen daar er enerzijds nergens blijkt dat betrokkene hier regelmatig en stabiel inkomsten uit verwerft, noch ter waarde van hoeveel. Een spaarbedrag kan niet in aanmerking worden genomen om te kunnen bewijzen dat een referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, tenzij het spaarbedrag een interest zou opbrengen dat als stabiel en regelmatig zou kunnen worden beschouwd In het overzicht staat wel hoeveel procent betrokkene al gewonnen of verloren heeft sinds de aankoop van zijn beleggingen, er staat echter niet bij hoeveel dat in nominale waarde is, noch hoeveel per jaar, noch of de referentiepersoon op regelmatige basis over die nominale meerwaarde kan beschikken Gezien het belegde bedrag, kan bezwaarlijk gesteld worden, zelfs indien daar jaarlijks interest zou worden op uitbetaald (wat onwaarschijnlijk is) dit per jaar zo veel opbrengt dat het echt een belangrijke aanvulling op de bestaansmiddelen vormt Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, dient te worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden Bovendien gaat de referentiepersoon, indien dit de bedoeling is, verliezen op zijn beleggingen indien hij ze vroeger dan de voorziene aflooptijd verkoopt.”

De gemachtigde van de staatssecretaris zet voorts uiteen dat het “(het) (b)ij bestaansmiddelen (...) van belang (is) de stabiliteit en de regelmaat, alsook de aard (of herkomst) te kunnen onderscheiden Het is daarbij zeker met de bedoeling dat de referentiepersoon zijn hele hebben en houden toelicht, enkel dat kan vastgesteld worden dat er minimale bestaansmiddelen, met een regelmatig en stabiel karakter, ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, ter beschikking zijn Dit is in casu niet het geval.”

Wat de loonfiches van verzoekster zelf betreft, wordt aangestipt dat “(d)eze (...) echter niet in overweging (kunnen) worden genomen, het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden (Grondwettelijk Hof : arrest nr 149/2019 van 24 oktober 2019)”.

2.7. Verzoekster geeft toe dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet uitstijgen boven de wettelijk voorziene drempel, maar zij meent dat met de gehele financiële situatie van het koppel onvoldoende rekening werd gehouden. Hierbij wijst verzoekster op het schrijven van haar raadsman van 13 februari 2023 dat nadere uitleg zou verschaffen.

Tevens wijst verzoekster op de zogeheten behoefteanalyse uit artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“§ 1.(...)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In haar middel wijst verzoekster erop dat zij geen zware vaste lasten hebben en geen kinderen, dat de referentiepersoon eigenaar is van de gezinswoning te Asse en dat zijn uitkering volstaat om de beperkte dagelijkse kosten van het koppel te dragen.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing het volgende betreffende de behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet:

“Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter dd. 19.12.2022 uitdrukkelijk werd vermeld dat voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van

bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. ' Betrokkene bleef ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl hij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt enkel uit de verklaring van de advocaat van betrokkene dd. 13.02.2023 dat betrokkene geen hypotheek meer hoeft te betalen. Echter, zonder objectief verifieerbare bewijsstukken kan deze verklaring niet met de echtheid worden afgetoetst en kan het gesolliciteerde karakter niet worden uitgesloten. Voor zover de eigendomsakte van de Spaanse vakantiewoning werd voorgelegd om aan te tonen dat de levensstandaard van mijnheer en mevrouw wel degelijk voldoende is. dient opgemerkt te worden dat we ook hier niet weten of de vakantiewoning nog moet afbetaald worden of niet. We weten bovendien niet welke onderhoudskosten (syndic, keyholder, nutsvoorzieningen, ...) nog verbonden zijn aan de vakantiewoning en of de referentiepersoon dit wel degelijk daadwerkelijk kan dragen. Het is niet omdat mensen een vakantiewoning aankopen dat ze zich dat objectief gezien, kunnen permitteren Dit kan niet zo maar worden verondersteld Bovendien moet worden vastgesteld dat het huidige leefloon voor een persoon met gezinslast 1640.83 € bedraagt en het inkomen van de referentiepersoon dus ook onder dat bedrag ligt Dit terwijl in artikel 42, §1 net is opgenomen dat de eigen behoeften van de Unieburger en zijn gezinsleden in kaart moeten worden gebracht om na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden Als het gemiddeld inkomen onder het leefloon zit, is het risico zeer reëel dat men reeds heden beroep moet doen op aanvullend leefloon of dat in de toekomst heel eenvoudig kan aanvragen en bekomen. Van alle andere vaste en variabele kosten werden geen bewijsstukken neergelegd Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 40ter van de wet van 15 12 1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen toestaan."

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat het niet ter discussie staat dat de maandelijkse uitkering wegens arbeidsongeschiktheid die de referentiepersoon ontvangt niet als toereikend kan worden beschouwd in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Tevens dient te worden vastgesteld dat noch in de neergelegde documenten, noch in het schrijven van verzoeksters raadsman van 13 februari 2023 en evenmin in de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3) concreet wordt toegelicht op welke wijze de referentiepersoon stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou betrekken uit zijn onroerende eigendommen, al dan niet buitenlandse bankdeposito's en/of effecten. Er werd immers geen enkel begin van bewijs voorgelegd van (huur-) inkomsten, intresten of dividenden die de referentiepersoon uit deze activa zou ontvangen en die een aanvulling zouden vormen op diens (ontoereikende) arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Met betrekking tot de behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is de loutere affirmatie van de raadsman van verzoekster, dat er geen zware lasten en slechts beperkte kosten zouden zijn, volstrekt onbevredigend, aangezien ter gelegenheid van de bijlage 19ter, in geval van ontoereikende bestaansmiddelen, uitdrukkelijk werd verzocht om concrete *"bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden"* aan te leveren. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij ten exemplatieve titel een overzicht van mogelijke vaste en variabele kosten: *"kosten van verzekeringen, nutsvoorzieningen, brandverzekeringen, eventuele betalingen via domiciliëring, eventuele kosten inzake vervoer, leningskosten, voeding, kledij, ontspanning, medische kosten, etcetera"*. Verzoekster heeft evenwel geen informatie aangeleverd betreffende deze kosten.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten te concluderen dat niet blijkt dat voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste, zoals vervat in de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg komt verzoekster niet in aanmerking voor het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40ter en/of 42 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt. Er blijkt ook geen kennelijke beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN